

JÄRNHANDLA I

BENGTSSONS JÄRNHANDEL

Telefon 13, 312

A.-B. Häggström & Burnett

213 96 Söderg. 14, Malmö 239 39

För herrar med klädkultur

Ett gott tips till alla

MÖBELSPEKULANTER

Vänd Eder direkt till fabriktionsorten!

Holmgren & C:o Möbelaffär

Bjärnum

Telefoner

Firman 315 Bostaden 298

Dodge

Person-
Skap-
Last- **Automobiler**

PHILIPSONS I MALMÖ BIL AB.

Tel. PHILIPSONS BILBOLAG

Försäljningskontor i Hässleholm

Tel. 1360 Hässleholm

BARNKLÄDER

köpta i vår specialaffär äro alltid omtyckta
Största sortering från baby till 14 år

Frykholmseg. **Barngarderoben** Telefon 1424

G. VANNERBERG

ELEKTROAFFÄR

Telefoner

Firman 503 - Bostaden 633

Ni får Eder INRAMNING
fackmässigt utförd hos

Gunnar Johansson & Co

Vattugatan 7 - Hässleholm

Restaurang "Aveny"

f. d. EKS MATSALAR

Vattugatan 7

Serverar dagligen god och vällagad frukost,
lunch och middag till faellt pris

Abonnenter emottages!

Telefon 997

HEDBERGS i VINSLÖV
- möbelaffären för alla -

Gynna annonsörerna!

Arbetsuppläs

Snapphanen

Tidskrift för Kungl Skånska trängkårens kamratförening

SNAPPHANEN

Tidskrift
för

Kungl Skånska Trängkårens Kamratförening

Redaktion:

Redaktör och

ansvarig utgivare: Kapten Birger Brunnby

Ekonomichef: Fanjunkare C. Linell

Annonschef: Fanjunkare L. Svensson

Annonspriser:

Helsida	200 kr
Halvsida	100 ..
Kvartarsida	50 ..
Attundelssida	25 ..
Sextondelssida	15 ..

UTKOMMER MED 4 NUMMER UNDER ÅRET

Pris helår 3 kr. Lösnummer 75 öre

Postgironummer 7 65 71

Ett FOTO från

LINDHOLMS

är alltid en välkommen gåva.

Stor sortering av RAMAR och ALBUM

Frankällning och kopiering

1:sta Avenyen 5

Telefon 1088

Hela familjen går till

Carl Anderson's
Hälsöholm - Läger 24, 74, 7222
— HÅLL GÖTT SMÅTT KLÄDD —

Somliga dricker vad som helst

Andra dricker KAFFE på

STURES

AB

Häggström & Burnett

213 96

Söderg. 14, Malmö

239 39

För herrar med klädkultur

Dodge

Person-
Skåp-
Last-

Automobiler

PHILIPSONS I MALMÖ BIL AB

Tel. PHILIPSONS BILBOLAG

Försäljningskontor i Hässleholm

Tel. 1360 Hässleholm

NEUMANS CYKEL- & SPORTAFFÄR

Rekommenderas

KOMPLETTERINGSMÖBLER

Mattor . Gardiner

köpes fördelaktigast i

S. Anderssons

Telefon 41 och 641

SNAPPHANEN

TIDSKRIFT FÖR KUNGL SKÅNSKA TRÄNGKÅRENS KAMRATFÖRENING

I ett tidigare häfte av Snapphanen har T 4 tidigare öden och övergång från Trängbataljon till Trängkår skildrats. Sedan dess har utvecklingen tagit ett stort steg framåt. Stridsmedlens förbättring och den alltmer ökade tekniska utrustningen har medfört att underhållstjänsten i fält fått en väsentligt ökad omfattning. En väl organiserad underhållstjänst har blivit en nödvändighet och en förutsättning för operation med moderna arméer. Till följd härav ha de ursprungliga trängkårerne med sina tre kompanier med tiden vuxit ut till stora truppförband. T 4 omfattar sålunda i dagens läge två bataljoner och ett självständigt kompani. Under dessa förhållanden har det ansetts missvisande att använda uttrycket "kår", och riktigare att i stället benämna trängförbanden regementen. Från den 1. juli i år kommer därför beteckningen trängkår att bortfalla och benämnas T 4 Kungl. Skånska Trängregementet.

Tanken att redan i fred sammanslå träng-, tyg- och intendenturtruppernas förband till gemensam-

ma enheter är icke ny. Från och med i år ha också tygkompanier infogats i trängförbanden. Kungl. Maj:t har därjämte upptagit ett förslag att på motsvarande sätt inordna intendenturkompanierna i trängregementena. Ett första steg mot förverkligandet av detta förslag har tagits genom att ett intendenturkompani förlagts till T 4 från och med den 30. maj i år. Kamratkretsen vid T 4 har därigenom vidgats. Vi hälsa de nykomna och önska envar välkommen till T 4 och till snapphanebygden.

I förläggningshänseende har för T 4 det under några år rätt ett provisorium, innebärande att två kompanier varit detacherade till Kristianstad. I år ha dessutom två kompanier förlagts till Revingshed. Härigenom får denna tidskrift vidgad betydelse för sammanhållningen. Jag vill därför tillönska Snapphanen ökad spridning och all framgång i strävan att främja samhörigheten mellan T 4 olika delar samt mellan regementet och dem som slutat sin tjänstgöring vid detta.

B. Brunnby

Trängens enda musikkår

Musikdirektör Ingvar Larsson berättar om T4 musikkår i helg och söcken

De flesta av oss ha väl vid något tillfälle hört T4:s musikkår spela, men alla ha helt naturligt inte tid eller intresse att ägna den någon större uppmärksamhet. För den musikaliskt lyhörda är det dock rätt förvånande men ett glädjande faktum, att den musikkår T4 från begynnelsen hade, bestående av sex man, oberoende av indragningar, i rätt obehaglig närhet av t o m indragningshot, tvärtom undan för undan utökats för att nu vara inte mindre än 26 man stark. Kanske förvånar sig någon över denna utveckling i dessa tider och när vi tidigare varit så anspråkslösa. Ja, utvecklingen går ju framåt i alla avseenden och fordringarna på god musik stiger givetvis i relation härtill. Musiken själv utvecklas inte minst, och en orkester har, förutom musikens egna, publikens så vitt skilda smakriktningar att tillfredsställa. — Och vad har en sådan musikkår att göra? T4:s musikkår har sedan P2:s inflyttning två regementen att bjuda "själslig spis", marschmusik, paradering m m. om man nu får skilja det senare från det övriga "spisandet". Men inte endast P2 och T4 behöver väl musik. Våren skall givetvis hälsas med musik. Svenska flaggens dag m fl högtidsdagar skall firas med musik, staden skall ha musikalisk underhållning, försvarsfrämjande föreningar som lottakärer och hemvärn m fl föreningar skall ha musik, och lasarettens, sanatoriernas och ålderdomshemmens patienter äro ju, kanske mera än de flesta, i behov av vederkvickelse i musikalisk form. Ja dessa och många flera kan T4:s musikkår nästan räkna såsom "stampubliken", men under sommarsäsongen kommer den även att dväljas i en helt ny miljö. Musikkåren skall på en 14 dagars sejour dels i det sommarfagra Halmstad och dels på Tridgårdsföreningen i Göteborg. Sådana engagement är kanske av mera privat natur, men då musikkåren uppträder i uniform, representerar den ju samtidigt sitt regemente och sitt vapenslag.

Allt detta kan man nog säga är T4:s musikkår i helg, men där är också söcken. En musiker måste ju ständigt öva för att underhålla sin tekniska färdighet och sin embouchure (läpparnas förmåga att bilda ton vid anblåsning), därför är det kanske inte så underligt, att den som kommer upp till musikavdelningen under övningstider tycks ha lite svårt att höra och göra sig hörd med vanligt tal. Låt

T4 Musikkår.

oss i alla fall hälsa på en dag, då lektioner och övningar pågå regelbundet. Detta regelbundna studerande börjar i oktober och pågår till maj följande år. En dag alltså under "vinterhalvåret".

Skall vi vara med från början får vi stiga upp i otta, för de flesta dagar börjar med exercis och allmän militärutbildning för musikkårens yngre kl sju. Det skall ju också vara militär "drill". På morgonen hinna de även med att öva trumslagning under det att de äldre, som ha ansvar för stämmor i musikkåren, ha enskilda övningar och förberedelser för repetition med hela musikkåren då allt instuderas, som senare skall framföras. Samma tid är det instrumentallektioner två dagar i veckan.

Efter lunchrasten, klockan halv ett, vidtager den betydligt lugnare delen. Då är undervisning i elementär musikkåren, gehörslära och för de längre komna harmonilära. Då skall också skrivas noter. Större delen av notarkivet består nämligen av handskrivna noter. Av olika anledningar finns nu inte mycket tryckta musiknummer att köpa och dessutom måste repertoaren i möjligaste mån förnyas i takt med den musikaliska utvecklingen ifråga om nyheter, varför mycket måste instrumenteras och skrivas ut. Om detta får representera musikkårens vardag må även tilläggas att allt stilasittande musicerande får en välbehövlig motvikt

Militära DM i budkavleorientering inom I. Mid 1949

Ett sammandrag av banläggarens kapten B. Ramstedt erfarenheter från den gångna tävlingen

Då i mitten av mars meddelandet kom, att T4 skulle svara för I. Milots budkavleorientering och att jag skulle organisera tävlingen, var det med blandade känslor, som jag gick att utföra mitt uppdrag.

Som aktiv orienterare och nybliven oldboy hade jag nämligen räknat med att få starta i T4:s lag. I stället vidtog det för en banläggare i början till synes tröstlösa hemarbetet att genom intensivt kartstudium och samband med orienteringsförbundets ombudsmän, söka sig fram till den minst använda terrängen i Skåne. 3 mil från Hässleholm, avbildad på 1:50 000 dels kartan, inga större tävlingar de senaste åren, goda orienteringsmöjligheter, rymliga växlingsplatser anslutna till farbara vägar voro några av fordringarna på terrängen. Förarbetet måste avklarats ett snaraste, då kartbeställningar, inbjudningar m m måste sändas ut minst sex veckor före tävlingsdagen, som preliminärt utsetts till 28/4.

Med ett tiotal banförslag på fickan började jag så arbetet i terrängen. Ett ganska angenämt uppdrag trodde jag, att under en dag få bese det natursköna Skåne per mc. När jag avverkat tre platser, fann jag emellertid att klockan hade gått långt över middagen och att tjänsten för länge sedan var slut för dagen. Genomvåt och sur pallrade jag mig genom den sista myren, fast beslutet att nästa rekognoseringsdag icke med min fot lämna motorcykeln.

Den föresatsen höll dock inte länge. Nästa tur tvangs jag åter in i markerna och "övertidsarbete" blev sedan regel. En banläggare kan ej turiståka en bana. Han måste gång på gång in i terrängen, och alla vet, vilken tid sådana små avstickare tar.

Sedan idealbanan i Hishultstrakten näst slopas, med betyget "uttävlats område", Söderåsens skogsområden befunnits för krävande och sönderhackade, Örkelljungatterrängen för nära flygets domäner, Göinge- och Nävlingeåsarna för nära T4 respektive

i terränglöpning, handboll, ridning m m som en rent fysisk fostran.

Vinterhalvåret avslutas på våren med en offentlig musikexamen (musikuppväsning), där eleverna framtråda som solister ackompanjerade av musikkåren. Härmed inledes också den förut nämnda

I6 samt Höör—Sösdala traktens jordägare ställt sig något avvisande, återstod den nordöstra delen av Skåne, med sina myrar och tassemarker.

Visseltofta—Verum—Osby terrängen klubbades efter en dags terrängstudium. Kanske bidrog den strålände vårsolen till terrängvalet, kanske var det älgfamiljen, som jag såg betande på Ismossen, kanske var det de skogsvana, tysta men kvicka snapphaneättlingarna, invid den vackra Helgeån.

Inbjudan utsändes till alla regementen och Fostaber inom I. Milo, kartor beställdes och detaljrekognoseringskartorna igångsattes. Då T4 skulle starta med ett lag måste allt tills vidare hemlighållas, vilket försämrade arbetet avsevärt.

Varje sträcka omfattade fem till sex kontroller och längden skulle hålla sig omkring 10 km per sträcka. Många äro de steg och otal de svettdroppar, som under den följande fininprickningen av kontrollerna, 16 st till antalet, offrades. Varje sträcka löptes flera gånger med olika vägval, varje kontroll stegades in från minst fem håll och ofta måste en tänkt kontroll flyttas, då karta och terräng ej överensstämde. En härlig motion utmynnande i en jättekontinuitet, god övning i orientering samt den intimaste kontakt med skogens djurvärld blev min belöning. De kilometerlånga myrarna bjöd på älg, ungskogen på tjäder, orre, hare, räv, rådjur samt hyggerna på fasan, skogsduva men också orm. Sedan jag två gånger av tillfälligheter lyckats undgå att trampa på huggorm, utbytte jag de tunna gymnastikskorna mot de säkra stövlarna.

Så strömmade anmälningarna in. Kartverket meddelade att kartorna ej kunde expedieras tills vidare. Folk till handräckning saknades vid T4. Tävlingsdagen syntes kollidera med flera andra stortävlingar.

Genom en anhållan från marinen om uppskjutande av tävlingen till 12/5 på grund av marinmesterskapet i Karlskrona, klarades dock både

mer synliga aktiva konsertverksamheten på garnisonen, sjukhus och för allmänheten. Musikkåren har alltså en verkligt stimulerande, intressant och kanske inte så oväsentlig uppgift att fylla, nämligen att vara en länk mellan den rent militära och den civila sidan i vår skånska bygd.

kartfrågan, handräckningsläget och flera andra små stötestenar.

Dagen före tävlingen invigdes mina närmaste medhjälpare i banans sträckning. Kontrollerna utmärktes i terrängen, kontrollanterna förlades i skärmskydd.

Tävlingsdeltagarna kommo. 39 lag infunno sig och det hela artade sig till en stortävling. Efter samling, upprop, m m i gymnastiksalen gingo de flesta till vila i förläggningen på 4. kompaniet. Men funktionärerna vilade icke. Medan sergeant Konrad Persson invigde de övriga i tävlingens hemligheter, kontrollerade banchefen banan med kontrollerna för sista gången.

Klockan 0300 väcktes den första omgången. Efter morgonmål anträdde färden i gryningen mot Visseltofta. I förbifarten bjöds på ett underbart färgspel vid soluppgången, då bussarna passerade höjderna nordöst Bjärnum.

Vid starten mötte sergeant Persson. "Det blir en härlig tävling", var hans välkomstord.

Och en härlig tävling blev det.

På sekunden 0430 gick starten. Orienterarna voro uppställda på linje och hade på givna signal att kasta sig över sitt kuvert upphängt i en 20 m långstältråd. Två minuter senare voro alla som uppslukade av den mörka skogen.

Nu följde några spännande minuter. Skulle tidsberäkningar, vägval m m stämma med dem jag gjort upp. Själv fullt lösgjord för att kunna ingripa i arrangemangen om något klickade, hade jag tills vidare bara att följa tävlingens förlopp. Efter två km passerade löparna den plats, där jag stod. Allt väl. Efter fem km någon tidsförseening. Den första kontrollen var svår hörde jag någon yttra. Löparna hade nu spritt sig avsevärt. Först låg I 11 och F 17 och bland oldboys passerade svenska orienteringsförbundets ordförande övlöjtn Murray från P 2 som förste man. Vid 1. växeln intill Möllegården vid Helgeån var det nervöst. Per radio kunde de nämligen få in rapporter från passerkontrollerna, varför mången som plötsligt anade, att hans lag hade segerchans, visade sitt glada humör genom diverse pikar till gamla arvfjender.

Så kommo de första. Verkliga tågimitationer var det, när löparna kastade sig in för avlösning. In- och utandningarna var uppe i oerhörda hastigheter, och blodet dunkade i löparnas huvuden. Varm mjölk och bullar och därefter en spann dusch återställde dem emellertid snart till ordinarie sinnessillståndet.

Så var då 1. sträckan avverkad. Hur skulle det gå på den andra? Jag låg hela tiden före med

kontroll av kontrollerna, varför den detaljen redan var klar. Den stora Ismossen var sedan gammalt känd för att kunna pressa musten ur orienterare, och kartan är där mycket svårsläst, varför jag anade, att de som ej höll reda på stegning och riktning här skulle gå bet på sin uppgift. Jag hade också utlovat 2. sträckan som den svåra, varför här återfanns de bästa orienterarna. Det blev också stora omkastningar.

I 6 man, som ledde vid växlingen, rusade i glädjen bort sig. Essen Davidsson I 11 och Tjärnemo I 12 likaså medan arvfjenden Ka 2, som vid 1. växeln fått höra många spydigheter, då de växlade som 16. lag, gick upp på ledarplatsen, följd av flygarna från F 5 och F 17.

Jubel och långa ansikten vid 2. växeln. Den första kontrollen blev dagens obligatoriska debattämne. Många sågo bort mot mitt håll med viss hämndlystnad i blicken. Ismossen var för... osv. Men även denna gång återställde snart mjölken och bullarna de mest aggressiva till normala gängor, och kontrollen kunde snart fastslås till svar men rätt. Och därefter till 3. sträckan.

En långgrusning till målet genom delvis svår delvis lätt terräng. Vid målet, en härlig, obebodd lantgård, som sett bättre dagar, intill en vacker sjö, väntade en trogen skara på löparna, Lottor, musikkår, pressmän, samt en strålände majsol.

Tipsen voro många. Ka 2 givetvis eller kanske F 5 eller Fo 18 med sina civila orienterare på slutsträckan.

Alla tips kommo på skam. En fantastisk spurtstrid gav utlösningen åt de väntande funktionärerna och löparna, som redan avverkat sina sträckor. 200 m nedåt vägen dök fram en man som igenkändes som Fo 15:s löpstarke Henry Pettersson från Skogsvandrarna i Kallinge. Fo 15 vinner! Men nej, där 100 m från mål dyker F 17:s man Gösta Malmsten upp vid sidan av vägen och ytterligare längre ned Fo 18:s man Priem. Alla kända förmågor. Fem meter från mål kastar sig Malmsten i en ursinnig spurt framför Pettersson och vinner.

Efter tre mils löpning har F 17 vunnit med en handsbredd efter att delvis ha legat som 11. lag.

Så strömmade de övriga in. Lagen erhöilo sina priser. Musikkåren spelade och lottornas smörgåsar-rönte strykande åtgång. De tävlande hurrade för ledningen och pristagarna och alla åkte hem.

Men vid målet väntade ännu en trogen skara. Mitt arbete var ännu ej avslutat. Två man voro ännu kvar på banan. Det gällde att vänta ut dessa. A 3 och T 4 lag 2 diskuterade sina i terrängen kvarvarande kämpar. Det gällde oldboyslaget

Karta över tävlingsområdet.

nästa år. A 3:arna konstaterade, att deras man mälde: "Ja, Du, men om han stannar kvar ute litet ännu tyvärr inte var oldboy, varpå en T4:ing gen- till, så är han det nog snart!"

Det enda liv som är värt att leva

Så karakteriserar vpl 1665-6-48 Nilsson sitt yrke, journalistens

Det är sällan man får eller ger sig tid att se tillbaka. "En tidningsman lever alltid i nästa nummer", var det en klok publicist som sa. Men ibland är det roligt att göra en generalinventering i minnenas skattkammare och speciellt då man bytt ut halva namnet mot ett långt nummer är det väl mängder av saker och ting man minns sig med välbehag från det civila jobbet. Och fast det inte är mera än fjorton dagar sedan man gjorde sitt bästa att slita upp ett skrivbord på redaktionen med fötterna så förefaller den tiden faktiskt ligga mycket längre tillbaka. Så mycket nytt och ovant har kommit ramlade över en. Men vi låter var sak ha sin plats och lämnar det militära ett tag.

Bäst att börja med det dystaste man kommer ihåg, så är det avklarat. Grönare än spenatsoppa dök vi på huvudet in i journalistiken på en liten värmlandisk eftermiddagstidning. Som behövde en nybörjare att läsa korrektur. D. v. s. rätta metervis med text som kom upp på långa remsor från sätteriet innan tryckpressarna tog hand om dem. Efter en vecka kände man sig som storreporter, mogen för snart sagt vad som helst. Men sällan har en grabb blivit så nerplockad så fort på jorden igen! En dag förkunnade en stor rubrik i tidningen att vissa metallarbetare på den och den fabriken efter långa underhandlingar äntligen fått tillstånd att — som det stod i den trespalter långa rubriken — "äter arbete i nattskift". D. v. s. det skulle stått så. Men tyvärr hade en bokstav halkat bort i det sista ordet... Och korrekturläsaren fick en överhaling som han inte glömmet. Och läsarna fick sig förmodligen ett synnerligen hjärtligt skratt. Det finns som bekant ingen ljuvare glädje än skadeglädje.

Men tiden läker som bekant alla sår. Fast sedan dess har vi en panisk förskräckelse för en herre vid namn Tryckfels-Nisse. Vilken kan åstadkomma de mest vidunderliga saltomortaler i spalterna. Med tiden blev det litet roligare uppdrag. En dag återfanns den olycklige korrekturläsaren som hypernervös idrottskribent i en sydsvensk avisa. Men även de stormarna kunde så småningom ridas ut. Sedan kallade en stockholmsk eftermiddagsavisa. Där det hände saker och ting. Och där det första verkligt stora jobbet kom — ni förstår det där som alla unga grabbar drömmer om. Det var en

lördag. Klockan var strax före ett. En halvtimme senare singlar vi iväg genom luften mot Paris. Chansen hade kommit! Det gällde att komma till Nizza så kvickt som möjligt. Varifrån massor av text skulle levereras hem till läsarna om kung Gustafs resa mot södern. Det ögonblick då Eiffeltornets ranka byggnad dök upp under vingarna skall aldrig glömmas. Sedan hälsade storflygfältet Le Bourget välkommen med sina enorma banor. Det doftade lök, det låg vår över Paris och skriv upp att det var en överlycklig yngling som den kvällen vankade omkring i Montmartre, Place Pigalle och längs Seinen. Via Marseille — med sin ruskiga och fruktade arabstad Casbah — gick så färden till franska Rivieran. Då med tåg. En givmild sol brände över Azurkusten, Medelhavet rullade i mäktiga djupblå vågor in mot vita stränder, allt stod i blomning: Kort sagt det var en vår som ropade av livsglädje. De kända turistorterna passerade revy: Juan les Pins, Antibes, Cannes och så till sist Nizza. Med palmer, värme, sydlandsk fest och glädje. Och folk som bara pratade om den svenske monarken — många berömda personer var man vana ha in på knutarna men för den svenske härskaren hyste man en oreserverad beundran. På Hotel D'Angleterre gjorde man iordning ett par rum för honom. I övrigt var allt lika enkelt och okonstlat som för vilken gäst som helst. Sedan bar det hem med flyg. På morgonen ett hastigt dopp i Medelhavet och på eftermiddagen snöbollskrig efter en vådlig landning i Geneve. Det var kontraster som hette duga. Så en påhälsning i Amsterdam och Köpenhamns mäktiga flyghamn Kastrop innan Malmö med vänligt blinkande ljus hälsade välkommen till en nordisk och betydligt mera kylslagen vår.

När manuskripten hittat vägen till rasalande sättmaskiner och mulrande pressar och när läsarna kastat sig över tidningarna är grabbarna på redaktionen redan igång med nästa uppgift. Här står tiden aldrig stilla. Och vilka upplevelser har det inte många gånger varit innan ordet kommit i tryck. Som då Viking störtade i Öresund. Dagen efter flygfotograferades katastrofplatsen. När motorn slocknade några hundra meter ut till havs var det ett par utsända medarbetare som bleknade. Under en spännande och som det syntes ohyggligt

En rekryt har ordet

Medge grabbar att nog kändes det litet darrigt i knäna när vi i civil lunk första gången spatserade in genom T 4:s portaler. Även om man spotade upp sig som om man ägde hela stan utom rådhuset så gick vi väl litet till mans genom alla de historier om militär pennalism och sadism vi hört. Korpraler och underbefäl var utmålade svartare än fullblodsnegrer, och man stålsatte sig för alla de hemiska upplevelser man skulle få sig serverade på uöpande band. Och vi väntar än. För nog kan vi väl vara överens om att så vidare farligt är det inte att "exercera beväring".

Det var väl inte utan att man var litet besviken när en gubbe med en massa ränder och snoddar och grannlåt frågade om "de här pjäxorerna möjligen passade herrarna!" Givetvis gick det inte alldeles smärtfritt att på ett litet tag lägga bort den civila jargongen och de civila vanorna för att bli soldat, och än fattas det väl åtskilligt. Men befälen var tydligen nöjda och ack huru mallig kände man sig inte när kapten Jämtfjäll berömd oss för att inte ha varit fulla som ägg när vi kom. (Men så var det också den näst sista i månaden!) Det började alltså drägligt. Och fortsättningen har varit skaplig. De flesta grabbarna tycks finna sig ganska bra i livet på luckan — anpassningsförmågan är förvånansvärt god. Fast givetvis svär vi väl alla långa ramsor över militärlivet när vi kommer ut. Det hör liksom till. Och nog finns det saker man har litet svårt att fatta och acceptera så där utan vidare. Det där med den noggranna skåpordningen t. ex. Att inte kronan delar ut skohorn så att man kan få in alla prylarna i de smala stående likkistorna är väl rent förbiseende. Sedan finns det spexen som kallas läkarmottagning, som förefaller onödigt fritidsödande och obegripligt långtråkiga.

Sedan finns det ett evigt problem till: Halm-

lång glidfärd i mot land var det ingen som rörde en fena. Så strök planet härfint över en pilallé, touchade ett stengårde och satte med en duns i en liten åker. Nästan oskadat. Den gången hade man gärna bytt yrke...

Som kulor på ett radband ligger minnena sida vid sida. Vilka oförglömliga ögonblick då Lennart Strand och Henry Eriksson sida vid sida fightades på stybben, vilka skräckmättade scener då per-

Kontroll av hälsning.

drasserna. Som besitter en tämligen enastående förmåga att ändra struktur överhuvudtaget på det mest vidunderliga sätt. Men till sist lär man sig besegra även dem.

A och O för trivseln är i alla fall kamratskapet. Och drivfjädern till sammanhållningen är humorn. Det dröjer inte många dagar förrän killarna på en lucka känner varandra utan och innan. Det är där en eventuell trivsel och förmåga att anpassa sig i militärlivets besvärligheter grundlägges. Och än så länge verkar det bara vara uppåt på de flesta ställena. Men allt är som sagt så nytt och i många fall så spännande att man glömmet bort besvärligheterna. En grabb som emellertid ville hem redan från första början hittade vi en dag i gräset vid boden på idrottsplatsen. Han grät övergivet, sa att ingen brydde sig om honom, att alla skällde och nu skulle han göra av med sig eller i lindrigaste fall bara "sticka ifrån hela helsiket och ge fan i allting". Sedan ett par kompisar fått upp ögonen för honom och förstätt hur det var fatt trivs han bra. Det är vad man kallar kamratskap.

storpsdramat rullade upp, vilken dyster tragik då den mörkhyade, apatiska vankivamördaren fördes bort men också vilka ljusa, glada syner och upplevelser litet var. En fascinerande blandning på gott och ont, på glädjeämnen och besvikelser men till syvende och sist det enda liv som är värt att levas.

Men nu är det visst tid för kompaniuppställning utanför kasern. Man är ju soldat...

På tillämpningsövning med plutonchefsskolan till västkusten

En underbart vacker majmorgon stod en fältstark sjukbärrpluton uppställd i anslutning till 6. komp. De närmaste timmarna skulle ägnas åt ilastning av plutonen på järnvägsvagnar. Tiden var knapp, ty fienden hade redan intagit halva Skåne, varför allt skedde i expressfart. Urlastningsstationen var "hemlig" för oss, men mycket snart visste alla, att vi skulle till Klippan. Hur vi fick reda på detta, är vår lilla hemlighet, — men vi hade ju järnvägsmän med oss!

Tågets hastighet var oerhörd, och de flesta av oss kände nog en lätt svindel, då de tittade ut genom vagnsörrarna, ty den fyra mil långa vägen avverkades på lika många timmar.

Vid Klippan urlastade vi, och så skulle tolkning till trakten av Båstad företagas, dock efter att först ha irrat omkring en god stund i Klippans utkanter.

Vår tolkfärd gick över Hallandsåsen, och färrens klimax nåddes på åsens "topp", varifrån man såg Laholmsbuktens gröna vatten och en backe, som tycktes gå rakt ner i havet. Ett par av de tolkande blev så förtjusta vid åsynen av havet, att de direkt försökte kasta sig i de salta böljorna men nådde i stället vägens hårda betongbeläggning. De klarade sig dock undan det hela med ett par mindre skrubbsår och trasiga byxor.

Trots alla faror, som lurade nådde vi dock Hemmeslöv, där vi skulle tillbringa de närmaste två dagarna.

Efter en stunds vila hördes ordet "utspisning", och då hungern ansatt oss mycket hårt de sista timmarna, kastade vi oss över kallopsen, som myc-

Regch inspekterar nergrävd förbandsplats.

ket snart försvann i "våra magars dunkla djup".

En del vikingar tog sig ett kvällsbad i havets kalla vatten, men de flesta tvättade emellertid endast av sig det skånska landsvägsdammet, som tyvärr har en fantastisk förmåga att sätta sig fast överallt på kroppen.

Kl 2200 gick tystnaden och fränsett mer eller mindre osmickrande yttranden angående kylan i tältet, sov snart sjukbärrplutonen för att sedan vakna upp till en, som övningsledningen utlovat, synnerlig arbetsam dag.

Torsdagen den 19 maj ingick med hällande regn, vilket man väntat sig, eftersom vi då skulle ha fälttävlan.

Denna bestod av skjutning med k-pist, handgranatkastning, kartläsning och sist men inte minst orienteringslöpning.

Kampen inleddes med skjutning, 10 skott på en minut och tre mål. Resultaten varierade ganska mycket, beroende på pistolens benägenhet att tömma sitt innehåll på alla andra ställen utom just, där man siktade. Även andra faktorer måste dock medräknas, som den dåliga sikten och regnet som strömmade ner i försök att skapa en ny syndaflojd.

Efter denna spänningsmättade minut följde handgranatkastning. För att stimulera de tävlande till fantomprestationer, uppmuntrades de med glada tillrop från löjtnant Mörling. Somliga nådde tack vare detta mycket goda resultat.

Regnet tilltog i intensitet i proportion till deltagarnas iver, de två sista grenarna — kartläsning från stationspunkt och orientering — återstod, och till platsen för dess utövande biltransporterades vi av kapten Mattsson och löjtnant Wikland.

Vid tredje grenen fungerade sergeant Lundborg som chef. Förutom sitt relativt lindriga arbete att avstyra allt fusk, hade han det mycket värre med att få eld på sina våta Matanzas, men efter mycket arbete och många tändsticksaskar lyckades han även med detta, enligt ordspråket "Trägen vinner".

Då vi slutligen med mycken möda och stor tur lyckats klara ut föremålets läge på kartan, gick vi fyllda av energi och kamplust till starten för orienteringen, vilken litet längre fram skulle visa sig vålla en hel massa besvär.

Vid starten fanns en karta med marschvägen — fågelvägen inritad. Sedan vi med mycket arbete och tålmod tagit ut kompassriktningen, stack vi iväg mot första kontrollen. Denna var enligt expertisen mycket lätt, men de flesta hade nog en helt annan uppfattning. En av våra "stjärnor" ströövade omkring ett par timmar, och en komplimang måste härvid givas till kontrollanten, furir Emanuelsson, för att han i likhet med hararna kunde ligga tyst och trycka bland buskarna.

Här vidtog samma procedur som vid starten med karta och kompass. Regnet hade gjort det behagligt för oss, i det att kläderna satt som klistrade blyplåtar på kroppen, och vattnet sipprade nog så hemtrevligt mellan tårna för varje steg, som togs.

Vägen till furir Olsson var både lång och besvärlig — för de mindre klyftiga — expertisen däremot promenerade en väg rakt fram. Vi andra däremot var tyvärr tvungna att forcera en mosse, i vilken man på sina ställen allvarligt funderade på att simmande taga sig fram, det stannade dock enbart vid tanken, och så småningom nådde vi kontrollen. Den tredje kontrollen och mål hittades emellertid också.

Vid målet utspisades varm choklad och smörgåsar, och tillfälle till torkning fanns i ett förbandstält. Marketenteriet gjorde här strålände affärer och pengarna flöt in mycket raskt.

Regnet upphörde så småningom, och några passade på att svalka sig i saltvattnet. Kvällen var vikt för besök i Båstad, varför vi alla sökte att putsa upp oss själva och våra kläder, för att kunna rivalisera med bästadspojkar.

Härliga pannkakor med sylt och vidbränd ärtsoppa utspisades, och då detta var överstökad togs sjuktransportbilarna i besittning, och färden ställ-

Sjuktransport i öbåtar.

des till Båstad, sommarparadiset vid Laholmsbukten.

Här träffade vi på sommarvillor och parkanläggningar som man blev helt betagen i. Mången önskade sig nog som ägare till ett av dessa miniatyrpalats och vad därtill hör.

Den lilla köpingens kvinnliga innevånare gav sig den aftonen ut på promenad på "Storgatan", och en och annan företagsam vicekorpral lyckades också inleda bekantskapen även om språket kanske till en början gjorde mången liten bästadflicka betänksam och brydd inför mötet med en brunögd stockholmskis eller skönlockig göteborgare.

Ingenting varar emellertid i evighet, ej heller denna afton, utan omkring halv tolv på natten åkte vi "hem" för att samla krafter till fredagens ansträngande program.

Reveljen gick klockan sju och efter en halv timmes frenetiskt arbete var förläggningen bruten. Det "turistmässiga" i övningen var emellertid ännu ej slut, utan förmiddagen skulle ägnas åt att bese Hovs Hallar. För den oinvigde kan nämnas, att bakom detta namn döljer sig egendomliga klippformationer och grottor av röd kalksten.

Fredagsförmiddagen avslutades med utspisning och sedan började den "krigiska" delen av övningen.

Den första uppgiften plutonen fick var att gå till ett ställe, Pennebo. En rek-patrull utsändes för att ordna med uppställningsplats och schnitzla vägen. På grund av dålig överensstämmelse mellan naturen och kartan och kanske delvis även av dålig kartläsning, råkade vi komma till Tiarp, ungefär en mil från Pennebo. Löjtnant Wikland fick från sakkunnigt håll reda på platsens namn, vilket meddelades till plutonchefen.

Forts. å sid. 19.

Regementets organisation sommaren 1949

Ch I. bat
Kapten B. Llining

Regch
Överste A. Norberg

Utboff
Major I. Petri

Ch II. bat
Major S. Svensson

1. komp Hässleholm

Kompch
Kapten B. Ramstedt

Ansp-
tjänst

Kompadj
Serg H. Lindén

2. komp Hässleholm

Kompch
Kapten J. Jämtfjäll

Bil-, am- och
tygförråds-
tjänst

Kompadj
Fanj A. Carlsson

4. komp Kristianstad

Kompch
Kapten C. E. Röing

Sju-
tjänst

Kompadj
Fanj E. Isendahl

5. komp Revingehed

Kompch, Kapten
C. A. Lindencrona

Sju-
tjänst

Kompadj
Serg A. Olsson

8. komp Hässleholm

Kompch
Kapten E. Troedsson

Rep-
tjänst

Kompadj
Fanj S. Andersson

12. komp Hässleholm

Kompch
Kapten S. Johnsson

Int-
tjänst

Kompadj
Fanj J. Ternemo

6. komp Kristianstad

Kompch, kapten
O. Bager-Sjögren

Sju-
tjänst

Kompadj
Serg K. Johansson

7. komp Revingehed

Kompch
Kapten B. Brunby

Sju-
tjänst

Kompadj
Fanj L. Lundgårdh

10. komp Hässleholm

Kompch
Kapten K. A. Widoff

Stam-
komp

Kompadj
Serg A. Fält

9. komp Hässleholm

Kompch
Kapten T. Paulson

Sju-
tjänst

Kompadj
Serg S. Darpö

Hästsport

Den ridsäsong, som nu står inför sitt slut och som enligt pessimistiska siare antagligen blir den sista för oss trängare, enär anspansutbildning och därmed hästarna skall borttraderas från vårt truppslag, har varit en av de intensivaste genom åren. Kanske kände vi lite var på oss, att våra fyrbenta vänner skulle bort, kanske gjorde fjol-årets stora framgångar sitt till att träningsförberedelser och starter detta år varit mycket intensiva.

För att stimulera träningsintresset och få arbetet med hästarna in på en följdriktig stegring, uppsattes av musikfanjunkare Sigvard Boo en trevlig oljemålning som pris, att tävla om i seriehoppning. Fyra hoppningar skulle avverkas, två utomhus och två inomhus. Resultatet i de tre parcourserna skulle sammanräknas, dock ingick den sista obligatoriskt. Tävlingarna började redan, medan den skånska, nog så sällsynta snön låg kvar. Ovissheten om vem som skulle bli den slutgiltige segraren höll sig genom alla hoppningarna och kunde skingras först, när finalhoppningens sista ekipage hade ridit sin bana. Segrare blev sergeant H. Lindén — Nabob med sammanlagt 7 felpoäng på tre hoppningar, tätt följd av öfurir G. Andersson — Regina med 8 fel. Tredje plats delades av löjtnanterna S. Nordenskjöld och L. Ohlsson på Eos resp. Mia med 12 fel. Sergeanten H. Johansson byggde på ett förtjänstfullt sätt samtliga banor, väl avvägd efter träningsståndpunkten för ryttare och hästar.

Tävlingssäsongen inleddes traditionsenligt med stora ryttartävlingar i Eksjö över valborgsmåssohelgen—första maj. Så gott som alla T4:s tävlingsryttare och dito hästar deltog här. Konkurrenten var svårare än någonsin tillförne. Alla ville ut och pröva formen så snart som möjligt. Hoppbanan var svår och knixig med ojämn mark och breda hinder. Dressyrbanan liknade mest en nyplöjd åker. Sedan förra året har tävlingsbestämmelserna ändrats så tillvida, att om två eller flera tävlande erhållit samma antal felpoäng, avgöres genom omhoppning vem av dem som skall bli segrare. Blir felpoängen även i omhoppningen lika, avgör tiden i omhoppningen. I dressyrklass lätt A erövrade löjtnant S. Nordenskjöld på Tor 6:e pris efter en vacker uppvissning i svår konkurrens. Löjtnant H. Arvidsson placerade sig som 3:a i fälttävlans dressyrprov i konkurrens med allt vad

Kaptén Paulson — Eos.

Sverige har av elit i denna gren. I hoppning lätt A redo löjtnant L. Ohlsson — Mia och sergeant H. Lindén — Nabob felfritt och placerade sig efter omhoppningäen som 4:a resp. 6:a. Sergeant A. Ohlsson — Kol tog i samma tävling 8:e pris med 4 fel. I medelsvåra klassen låg tre, fyra T4-ekipage precis intill prislistan med ett nedslag vardera.

Till Skövde-tävlingarna foro löjtnant S. Nordenskjöld, fanjunkare K. E. Bergström och öfurir G. Andersson, där de hade stora framgångar. Löjtnant Nordenskjöld placerade sig i terräng- och banhoppning som nr 3 resp. 5, öfurir Andersson fick två femteplaceringar i motsvarande klasser. Löjtnant Nordenskjöld och fanj Bergström fingo dessutom framskjutna placeringar i dressyr.

Stockholms-tävlingarna bjödo icke i år som väl var på fullt så stort deltagarantal som förr, men cirka 100 deltagare i de lätta hoppklasserna räcker mer än väl. Underofficerslaget hade icke samma lycka i sina hoppningar om Kronprinsens vandringspris som förra året. Laget fick sammanlagt två nedslag, vilket var ett mer än vad segrande laget från K2 hade. I övrigt nåddes individuellt ett flertal goda placeringar. Överfurir Andersson — Regina placerade sig som 2:a och 3:a i två lätta hoppklasser, fanjunkare Bergström kom 4:a på Peve i en och löjtnant L. Ohlsson — Mia 6:a i lätt hoppning, bedömning C, vilket innebär att ritten skall avbrytas så fort ett hinder slås ned.

Hälsingborg hade i år ett verkligt trevligt

meeting med inbjudande hinder och en härligt sviktande mark på hoppningsbanan, där alla deltagande ekipage tycktes trivas ypperligt. Samtliga T4-hästar gick mycket bra, men då konkurrensen var kvalitativt hög inskränkte sig placeringarna till en 5:e plats för sergeant Lindén — Rip och två 7:e placeringar för sergeant Ohlsson — Kol.

Med Kristianstads-tävlingarna den 3.—5. juni avslutades försäsongen för T4-ryttarnas del. Dessa tävlingar blevo också säsongens clou för dem. Aldrig förut har väl våra ryttare så dominerat prislistorna som denna gång. Tävlingarna inleddes med hoppning, lätt B, endast öppen för sådana hästar som icke haft några större framgångar på tävlingsbanan. I denna klass placerade sig fanjunkare Bergström — Sving som 4:a, kapten Paulson — Solist som 7:a, löjtnant Ohlsson — Tage som 8:a och fänrik Lemgart — Santos som 9:a. Alla dessa hade 0 fel. Strax efter denna klass avverkades en hoppning, lätt A. Även i denna klass kommo fyra T4-ryttare med bland pristagarna. Unge men säkert hoppande Eos med kapten Paulson i sadeln kom här på 2:a, fanjunkare Liedholm — Peve på 4:e och sergeant Ohlsson — Kol på 6:e plats efter felfria ritter i såväl första omgången som i omhoppningen. Även fanj Bergström — Sving hade efter en felfri ritt kvalificerat sig för omhoppning. I denna felbedömde hästen ett hinder med kullridning som följd, varför ekipaget tvingades utgå. Härigenom kom det endast som 9:a, d. v. s. sist bland i omhoppningar deltagande, men det räckte till prisplats.

Samma dag hade fanjunkare Bergström placerat sig som 4:a på Ursus i dressyrklassen för remonter och låg efter fälttävlans första gren, dressyrridning, som 5:a i denna klass på Rurik. Tyvärr kunde han efter kullridningen icke fullfölja fälttävlan.

Berg Olsson — Kol.

Överfurir Andersson (Fyran) — Regina.

Dagen efter fortsatte framgångarna. I hoppning, lätt A, placerade sig återigen kapten Paulson — Eos på 2:a plats. Fänrik Lemgart — Sving placerade sig efter en snabb ritt med ett oturligt nedtramp i vattengraven på 7:e plats. Förutan detta nedtramp hade segern hamnat hos detta ekipage. I den följande medelsvåra klassen visade Eos äno sin säkerhet. Det blev denna gång en 9:e placering. Sergeant Ohlsson — Kol kom på 10:e plats under det att fanjunkare Liedholm — Peve kom närmast utanför prislistan. Dessa tre ekipage råkade oturligt nog ut för vägran på näst sista hindret, en tre-kombination. En tröst, men en klen sådan, kan kanske vara att över hälften av i klassen deltagande hade vägringar på banan, bland dem den från Olympiaden kände Orkan.

Sista dagen i detta meeting kom som en krona på verket överfurir Anderssons seger på Regina i medelsvår klass, en värdig avslutning på denne ryttares framgångsrika försäsong. Övriga i denna klass deltagande T4-ekipage, fanjunkare Liedholm — Peve och Sergeant Ohlsson — Kol placerade sig som 4:a resp. 7:a.

Med tanke på det numerärt lilla hästantal vi ha här på T4 och den jämförelsevis dåliga kvalitét i avseende på härstamning och fysiska förutsättningar, våra hästar besitta, få vi vara nöjda med att kunna ställa upp och kämpa med tävlande, såväl civila deltagare som deltagare ur andra truppslag, vilka äro mera gynnade i fråga om hästmaterial. Varje placering är att anse som en stor framgång och uppmuntran. Då våra ryttare dessutom ha svårare att under tjänstetid träna sina hästar, än de flesta andra beridna truppslags, är det så mycket roligare, när några lyckas på en tävling.

Huvudsaken är dock icke att vinna, utan att vara med.

Nytt från den frivilliga befälsutbildningsfronten

Av sekreteraren i Göinge befälsutbildningsförening kapten Bertil Ramstedt, Hässleholm

I dagarna skymta då och då i pressen små uppslysande notiser om FBU-rörelsen och dess program, anslagsläskanden för kursverksamheten mm.

Studerar man dessa notiser närmare, finner man att FBU-rörelsen är på väg att nå sitt mål. De värnpliktigas egen rörelse, deras medel att nå för-

nytt förordnande som befäl eller att vinna befordran till högre grad, tycks äntligen ha öppnat ögonen på det värnpliktiga befälet för de möjligheter som bjuds till kontakt med krigsmakten.

Medan befälsutbildningsföreningarna vid detta arbetsårets slut visa upp allt större medlemssiffror och avsevärt ökat antal deltagare i befodrings- och repetitionskurserna, brottas förbunden med ekonomiska svårigheter, vilka hota att bromsa verksamheten. FBU-rörelsen är visserligen statsunderstödd, men många av övningarna bedrivs genom till föreningarna skänkta medel, framför allt av lottakärerna.

En blick på verksamheten i Hässleholm under det gångna halvåret erinrar om Göinge bf:s deltagande i milöövningarna i trakten av Ljungbyhed i februari, föreningens fälttävlan i Hässleholm i april, förbundsfälttävlan i Osby i maj, egen befodrings- och repetitionskurs under fritid (torsdagkvällar samt söndagsförmiddagar) samt vid T 4 anordnade lördags-söndagskurser mars-maj. De sistnämnda kurserna, vilka voro specialkurser i anspans-, bil- och sjukvårdstjänst för personal ur underhållstrupperna besöktes av 45 elever. I

samband med kurserna har även ett flertal instruktionsfilmer visats, vilka fått mycket gott betyg av eleverna.

Medan verksamheten vid föreningarna under sommaren upphör, beredas eleverna tillfälle att vid de stora FBU-lägren i Strömstad, Gottskär, Tylebäck, Skälderviken, Köpingsvik, Stagården, Kylörn och AUS i Uppsala kombinera semester och befälsutbildning under 6-12 dagar. Kost och logi är gratis och daglön om 6 kr utbetalas dessutom. Från Hässleholm har flera elever anmält sig till kurserna och utrusta i dagarna för den kommande inryckningen.

Personal tillhörande specialtrupperna kunna vid ovannämnda kurser endast fullgöra den för alla trupper gemensamma delen av utbildningen. Specialistutbildningen förlägges till lägerkurser vid respektive regementet och kårer.

T 4 anordnar en sådan lägerkurs för personal i anspans-, bil- och tygtjänst vid underhållstrupperna samt för sjukvårdspersonal ur alla trupper under tiden 18 sept till 1 okt. Förmånerna äro desamma som vid ovannämnda kurser. Ett stort antal elever väntas anmäla sig, då just i år ett flertal förordnanden hålla på att gå ut, om vederbörande inte "göra något åt det". De som anmäla sig och genomgå lägerkursen samt därefter fortsätta repetitionskurserna vid hemortens befälsutbildningsförening under vinterhalvåret komma att föreslås till förlängt förordnande, vilket fastställes när repetitionskursen är fullt genomförd. Anmälan till kursen kan insändas via befälsutbildningsföreningen på orten till T 4 före 18/8.

Anordnade kurser äro:

vicekorpralskurs	Bk 1 b 1	6 dagar
korpralskurs	Bk 1 b 2	6 "
furirkurs	Bk 1 b 3	12 "
sergeantkurs	Bk 2 b	12 "
fänrikkurs	Bk 4 F	12 "
löjtnatkurs	Bk 4 L	12 "
kaptenkurs	Bk 5	12 "
repetitionskurs	Rep K1	10 "
repetitionskurs	Rep K2 och 4	12 "

Informationer om kurserna kan erhållas, förutom vid befälsutbildningsföreningarna på orten, genom tfn Hässleholm 2010 vx kapten Ramstedt eller adress 1. komp T 4.

Resa med buss till England olympiasommaren 1948

En av föreningens medlemmar, köpman Sven Liedholm, Hässleholm, ger oss en intressant och händelserik skildring från en resa genom Danmark, Tyskland, Holland och Belgien till England.

Den 26 juli gingo vi ombord i Malmö på färjan Malmöhus för överfart till Köpenhamn, där samling skulle ske. Den stora omnibussen med plats för 36 personer stod startklar. Deltagarna voro huvudsakligen danskar, endast åtta svenskar hade anmält sig till denna färd. Sedan frukost intagits och kontroll vidtagits, att samtliga anmälda hade kommit med, körde den blå bussen iväg genom Köpenhamn för vidare öden och äventyr med Ostende i Belgien som slutmål för färd med denna buss. Färden gick bl. a. genom Roskilde och Slagelse till Korsör, där överskeppning företogs över Stora Bält. Ombord på färjan intogs middag i trevlig miljö. Målet för denna sjöresa var Nyborg på Fyn. Resan fortsattes sedan genom Odense förbi Middelfart och över Lilla Bält-bron, som passerades samtidigt med Nordexpressen. Vi voro nu inne i Jylland. Uppehåll gjordes i Kolding för kafferast. Första dagens etapp var lagd bakom oss, då reseledaren valde Kollund vid Flensborgsfjorden som övernattningsställe. På motsatta sidan fjorden hade vi Tyskland. Efter en enkel måltid gingo vi till kojs efter dagens strapasser.

Klockan 6.00 startades andra dagens färd, som gick genom Tyskland. Den första kontrollen på gränsen mellan Danmark och Tyskland på en ort som hette Krusaa undanstökades med berömvärd snabbhet och färden fortsattes genom Schlesvig Holstein till Rendsburg, där en rörlig bro över Kielkanalen passerades. En massa barn skockade sig kring bussen, då uppehåll gjordes efter passerandet av bron. Man märkte på barnen, att det var något de ville och vi förstodo att matfrågan hade aktualiserats. Flera från Sverige medtagna smörgåspaket bytte ägare. Särskilt begärligt var choklad och kex, som de också fingo i rätt stora kvantiteter. Det första tecken på delaktighet i kriget fanns att skåda i Neumünster. En hel del bombade hus fanns och förvridna järnskelett vittnade om stor förödelse. Till Hamburg anlände vi vid middagstid. Mycket stor ödeläggelse genom bomb-

ning kunde inte undgå våra ögon. Hela kvarter voro fullständigt utblåsta. En massa järnvägslok stodo till oigenkännlighet förstörda på en större järnvägsstation bland nedrasade murväggar och järnskelett. Vägen genom Hamburg gjorde ett beklämmande intryck varhelst man vände blicken. Utanför husen, som undgått att förstöras och voro lämpliga till människobostäder, stodo soptunnor ute på trottoaren. Man kan föreställa sig vilken dålig luft och stinkande lukt detta skall medföra under den varma årstiden. Det har naturligtvis sina besvärligheter för myndigheterna att ordna även en dylik detalj i en utbombad stad. Hälsovårdsapparaten fungerar av kända orsaker givetvis ej som den skulle göra. Det är många saker av jämförlig art, som skall ordnas i sådana här situationer. Alldenstund vi ej hade tillstånd att stanna under vår färd genom Tyskland, kunde iakttagelser endast ske från bussen. — På vår färd till Bremen körde vi förbi ett större flygfält, som var i bedrövligt skick. Skelett av flygmaskiner kunde iakttagas från bussen och detta bekräftade flygplatsens förutvarande existens. Vägsträckan till Bremen hade minskats ganska avsevärt och på en vägvisare kunde man avläsa 32 km. — Redan i

Fort. från sid. 9.

Rek-patrullen utsändes på nytt, och se, denna gång fick man fru Fortuna med sig, och till slut lyckades plutonen taga sig fram till målet. "Fekognosörerna" blev föremål för en del gliringar från löjtnanten, men som det var en samling "hårda" gossar, uppstod dock inga allvarliga komplex.

Ledningen tyckte emellertid att tiden var mogen för att byta rekognosering, något som visade sig vara rätt lyckat, ty nu kom vi faktiskt rätt.

Från Pennebo gick färden vidare till Gökatorp, där vi utspisades omkring halv tio på aftonen. Härifrån hoppades alla att vi skulle tolka stora vägen hem — men vi blev grymt besvikna, marschvägen lästes upp och de vägar vi skulle taga oss fram på var inga vägar knappt stigar. Emellertid anlände vi till barackerna på T 4 klockan 0430 och utspisades med kaffe.

Efter en noggrann tvagningskröp "de tappra 70" till kojs tillsammans med lopplik och DDT-pulver och snart anlände John Blund och fiendens framryckningar och plutons uppgifter försvann som dimfigurer vid soluppgången. G. G.

Bremens förstäder fingo vi ånyo påminne om det fruktansvärda slag de allierade riktade mot tyska städer. Den förutvarande storstaden Bremen gjorde inget undantag från den precision med vilken de allierade flygarna utlöste sina bomber. I ännu högre grad kan man säga, att denna stad var än värre bombad än Hamburg. Hela stadsdelar voro som bortblåsta, särskilt industriområden hade varit mycket utsatta. Förvänsvärt hade många kyrkor undgått förstörelse. Ytterligare bevis på skickligheten hos de allierade flygarna. Färden går vidare och fortsätter Bremenstrasse ut mot Oldenburg, som passerar liksom staden Lingen. Den senare staden var något bombad. Bron över floden Ems överkördes senare. Tullformaliteterna vid ena sidan av Holländs-Tyska gränsen vid en ort som heter Oldenzaal försiggick friktionsfritt. På andra sidan av samma gräns fingo vi stanna avsevärt längre tid än som erfordras i vanliga fall. Något misstänkt fall av valutasmuggling medförde ingående kontroll av våra medförda pengar. Som väl var sluppo vi undan kroppsvisitering. Holländarna tycks vara ett mycket nitiskt tullfolk.

Inne i Holland märktes skillnaden på bl. a. exteriören på husen. Rent och snyggt överallt. Husen voro målade i skarpa pastellfärger och överhuvudtaget gjorde detta land ett mycket gott intryck på resenären. Det hade hunnit mörkna. Arnhem passerades. Trots påfallande mörker kunde likväl bombskador iakttagas. Som läsaren säkert har sig bekant, utkämpades här heta strider med tyskarna. De allierade landsatte flygburna styrkor, särskilt fallskärmsjägare. Trots ihärdigt motstånd och försvar förmådde ju inte de allierade göra någon nämnvärd terrängvinst utan fick vidkännas ett svidande nederlag. En ytterst ringa del av nedsläppta fallskärmsoldater återvände från denna expedition att försöka få fotfäste i Holland. Dessbättre gick det för de allierade i Neimegen, som var nästa stad för andra dagens långfärd.

Dagsmål och anhalt för andra dagen på vår buasresa var Hertogenbosch i Holland. Inkvarteringen skedde i ett av stadens förnämsta hotell. Efter en bättre supé, som bestod av för oss ovanlig mat, men kanhända delikatesser för detta lands folk, gingo vi till våra anvisade rum. Reströttheten gjorde sig påmind och det kanske inte är att förväna sig över, då vi denna dag åkt c:a 80 mil och med hastighetsmätarens visare nästan konstant pendlande på 80 km/tim. på de stora autostraderna och vägarna. — Till de vackra tonerna av Hertogenboschs tornklockspel, som musicerade varje kvart, intogo vi horisontalläge och försjönk

i ljuvlig sömn. Efter en lugn natt stego vi tidigt upp påföljande morgon. Fönstren slogos upp och vi inandades härlig, frisk holländsk luft. Från vår position från fjärde våningen kunde vi se en stor del av staden. En trupp morgonpigga holländska soldater med befäl i spetsen marscherade nere på gatan med taktfasta steg förbi hotellet. Deras gröna uniformer med baskeerliknande huvudbonader gjorde ett pampigt intryck. — Avresan från Hertogenbosch gick tidigt på morgonen. En kraftig frukost aväts dessförinnan. Det gällde att hinna med slutetappen med Ostende som mål i Belgien f. v. b. till London. Staden Tillburg passerades. Förmodligen åka vi genom en större huvudgata. Trafiken är intensiv och trafikstockningar uppstå. En olycka tycks ha inträffat, för en mansperson bäres bort starkt blödande i hela ansiktet. En stor människosamling har hopat sig vid olycksplatsen. En större transport av holländska trupper på ett stort antal fordon passerar förbi. Vi vinka glatt till dem och fingo våra hälsningar genast besvarade. Längs vägen mot staden Breda åkte vi förbi en större flygplats, som tydligen också var starkt bombad av skelettdelarna från flygmaskinerna att döma. Flera fabriksanläggningar och många hus voro bombskadade i omedelbar närhet av denna flygplats. Staden Breda foro vi igenom och 40 km till Holland—Belgien-gränsen. I denna stad fanns en hel del monumentala byggnader. Inga synliga bombskador föredede denna stad, som var ytterst vacker. Gränsen passerades utan någon större insyn från tullmyndigheternas sida. Antwerpen ha vi i sikte. Verkningar av nedsläppta bomber syntes. En större kyrka hade fått en fullträff och gjorde ett sorgligt intryck. Antwerpen tycks ha hemsökts mest av brandbomber av skadorna på husen att döma. Utanför staden körde vi igenom Gense-tunneln, som är ett mästerverk av ingenjörskonst. Fem meter under markytan sträcker sig denna tunnel och är 2 km lång. Den är invändigt klädd med ljusa kakelplattor. Vi fortsätter vår färd och åker genom staden Gent. En del mindre fartygsvrak iakttagas i kanalen, annars sågs inte några nämnvärda bombskador. Framkomna till Ostende embarkerade vi omedelbart båten, först efter noggrann tullvisitation. Engelska kanalen visade sitt bästa humör och sjöfärden var mycket behaglig och angenäm med en av de större båtarna tillhörande ett engelsk-belgiskt bolag. Sjöresan tog ungefär 3 timmar i anspråk, innan vi siktade Dover, som faktiskt verkade ointagbar för en event. inkräktare. Ju längre vi kommo till förankringen i hamnen ju klarare syntes klipporna. Överallt

längs hamnen fanns stora bunkers och fort och fundament för större eldpjäser. Efter ilandstigningen skulle en ny tullvisitation företagas och som ombesörjdes i all hast. Många människor, de flesta troligen till London och Olympiaden som mål, fingo genomgå tullpassagen. Vi ställde vår kurs till en väntande engelsk buss, som forslade oss vidare. Genom en stor gata går färden, där tillfälligtvis stora människomassor kantade trottoarerna. Man undrade vad dessa människor stodo och väntade på? Förklaringen kom strax. Mannen med den olympiska facklan kom springande längs gatan. Hejaropen skar genom luften. På vägen till London och Wembley Stadium vidarebefordrades denna fackla av ytterligare många människohänder.

Torsdagen den 29 juli skulle invigningen av Olympiaden på Wembley Stadium försiggå. En omnibuss ställdes till vårt förfogande, och atorstaden London genomkördes. Många bombskadade hus iaktogs under färden. De mycket omtalade slumkvarteren passerades. Trots på sina ställen stor skadegörelse av bomber var verkan av tyskarnas a. k. V-bomber ej tillnärmelsevis så fruktansvärd som i deras eget land, eller på andra ställen. På långt håll syntes Wembley Stadion. Vådiga köer av fordon och människor ringlade sig fram mot den stora idrottsborgen. Rubbningar i trafiken förekom givetvis inför detta enorma tryck, men allt klarades efterhand upp av Englands berömda bobbies. Innan Wembley Stadion byggdes och togs i bruk, användes en stor idrottsanläggning vid namn White City, som också passerades under vår färd till invigningshögtidigheterna. Ju närmare vi kommo Wembley, ju klarare förstodo vi vilka oerhörda dimensioner denna idrottsanläggning hade. Flagprakten var iögonfallande vacker. Efter många igångsättningar och krängningar med vår buss, stannade den på gatan utanför stadion. Denna gata går från Wembley Park-järnvägsstation och fram till Wembley Stadion och är nyanlagd enkom till Olympiaden. Väl inkomna i Olympiastadion hörde man sorlet från ett människohav. Värmen var fruktansvärd (38° C. i skuggan), och till råga på allt hade vi solen rakt i ögonen och således åtskilliga grader varmare. Efteråt fingo vi reda på att c:a 83 000 personer trängdes för att åse invigningshögtidigheterna. Efter våra egna förhållanden en mycket imponerande samlingsmänniskor, som sökt sig till ett sådant här evenemang. Kung Georg med drottning och stor avit anlände strax före klockan 14.30. Internationella Olympiska Kommitténs president svensken Sigfrid Edström ledsagade de kungliga till den kungl. läktaren, där de hälsades med na-

tionalsången. Defileringen och förbimarschen för de kungliga började sedan. Enligt gammal sed inledde Grekland nationernas intåg, som sedan gick i alfabetisk ordning och avslutades med värdfolket. Varje nation föregicks av en plakatbärare, en scout och en fanbärare. Sedan de olika nationernas trupper avslutat ett varv inne på stadion, ställde de upp med front mot kungliga läktaren. Ordföranden i organisationskommittén höll därefter ett kort tal, som slutade med att han bad kungen förklara spelen öppnade. Konungen reste sig då upp och sade: "Jag förklarar härmed de Olympiska spelen av år 1948 öppnade till firande av den XIV:de Olympiaden i modern era". I samma ögonblick smattrade de olika fanfarnerna, och medan den olympiska vita duken med de fem ringarna gick i topp och 21 kanonskott avsköts på behörigt avstånd, släpptes 5 000 brevduvor, som alla bar ett band om halsen med de deltagande nationernas färger. In på Stadion löpte sedan en idrottsman bärande den brinnande facklan med den olympiska elden. Denna eld hade förts i stafett från Olympos i Grekland och anlänt ombord på ett brittiskt krigsfartyg till Dover från Calais på kvällen. I 75-mannastafett hade facklan under natten förts i etapper till Wembley. Med denna fackla tändes sedan den Olympiska elden, som skulle brinna till Olympiske spelens avslutning. De olika nationernas fanbärare samlades i en halvcirkel med front mot kungl. läktaren och den brittiske idrottsman, som utsetts att med ljudlig stämma förestäva den olympiska eden. Han sade: "Vi svära, att vi skola delta i de Olympiska spelen i ärlig tävlan, respektande de regler som styra dem och vara måna om att taga del i dem i den sanna andan av sportmanship till heder för vårt land och till idrottens ära." En stor manskör sjöng därefter den olympiska hymnen. Nationernas förbimarsch ägde sedan rum i omvänd riktning ut genom Stadionportalen. Invigningshögtidigheterna var till ända och allt folket troppade av.

De följande dagarna under vårt uppehåll i London gjordes åtskilliga besök på Wembley Stadion och annorstädes, där tävlingar var att se. Även andra mål än rent idrottsliga hade vi under Englandssejouren. En hel rad kända byggnader och monument och över huvudtaget allt som man tidigare införskaffat upplysning om och måhända läst om studerades ingående. — De trevliga dagarna i London gick alltför fort. Dagen för hemresan nalkades och med vemod och spanande blick åkte vi omnibuss tillbaka till Dover för överskeppning till Ostende i Belgien, där vår buss väntade på oss och skulle föra oss samma väg tillbaka och genom samma länder vi passerade på uppresan.

Gynna våra annonsörer!

Soldathemmet

vid T 4 Hässleholm
Finjagatan 39 / Telefon 901

LJUSA, VARMA OCH TREVFLIGA LOKALER

Läs- och skrivrum. Garderob

KAFÉ

Försäljning av Frukt, Karameller, Choklad och
Tobaksvaror. Telefonhytt

Kartor — Brevpapper — Kartfodral — Film
Reservoirpennor m. m.

köper Ni bäst och billigast hos

HÄNELLS

PLUGGA IN

att man gör fördelaktiga inköp hos

F. Thereström

Solgården Kontoret Röingegatan
Tel. 725 Tel. 1725 Tel. 79

Berns Hotell

Axel Fredlund
Tel. Namnanrop

REKOMMENDERAS

*Att gott
Att billigt*

Att på **CECIL**

Giv akt!

— när det gäller FOTO

Evy-Foto

Solgården . Hässleholm
Tel. 1045

JÄRNHANDLA I

BENGTSSONS JÄRNHANDEL

Telefon 13, 312

Hotell Viland

rekommenderar sina resanderum

och sin barservering

JÄRNVAGSGATAN 13 TELEFON 218

Konditoriet

Finja - Tel. 15

OBS! NY INNEHAVARE

Rekommenderar sitt särskilt goda
KAFFE och BAKVERK

Erik Olssons

Charkuteriaffär

Solgården . Tel. 648

1:sta klass

Kött . Fläsk . Charkuteriaffär

Skivscenplan

Snapphanen

Tidskrift för

Kungl Skånska trängregementets kamratförening

Nr 3 - 1949 - Årgång 7

Pris 1 krona